ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΕΧΕΙ ΕΙΣΠΡΑΧΘΕΙ

Καστελλιώτικα Νέα

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» * ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΑΡΑΣΛΗ 21 • ΑΘΗΝΑ Τ. Τ. 10676 • ΤΗΛ. 7224703 • ΕΤΟΣ 17ο
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 129 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΜΑΡΤΙΟΣ 1985 • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ • ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 10

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΑΥΛΑΙΑ

Μύριες σκψεις στροβιλίζονται στο νου μας, καθὼς προσπαθούμε να βρούμε τη σημασία που έχει το πέρασμα της ὑπαρξής μας μέσα στην απεραντωσύνη του σύμπαντος.

Δέος μας καταλαμβάνει ὁταν αναλογιστούμε την ασημαντότητα της ανθρώπινης διάστασης στο χώρο και στο χρόνο. Μια τύση δα κουκιδίτσα είναι ο άνθρωπος συγκρινόμενος με τις αποστάσεις των άστρων —των γαλαξιὼν και μια φευγαλέα στιγμὴ ολόκληρη η ζωή του μέσα στην διάρκεια που μπορούμε να υπολογίσουμε γτα τον κόσμο που μας περιβάλλει.

Τον λέμε «κύσμο», γιατὶ πραγματικὰ ὁ,τι υπάρχει είναι «κόσμημα», στολίδι μιας υπερανθρώπινης δημιουργίας. Με σοφία και τέχνη, το αρχιτεκτόνημα μέσα στο οποίο παίζεται το έργο της ζωής μας, υπάρχει σαν ουράνιο σκηνικό. Στο σκηνικὸ αυτὸ ξετυλίγεται σύντομα και με αμφίβολη επιτυχία κάποια πράξη...

Κάθε πράξη στο έργο της ζωής μας διαρκεὶ ένα χρόνο. Αποφασίσαμε ν' ανεβάζουμε και να κατεβάζουμε την αυλαία των γεγονότων σε τακτικὰ διαστήματα, που τα ονομάσαμε χρόνια. Χρόνος βγαίνει — αυλαία πέφτει, χρόνος μπαίνει — αυλαία σηκώνεται!

Ικανοὶ ὴ αδέξιοι ηθοποιοὶ στο θέατρο της ζωής μας, που διαρκεὶ τόσα χρόνια — τόσες αυλαίες, όσες κάποια αόρατη κλεψύδρα που κρατάει στα χέρια του ο σκηνοθέτης του έργου, ετοιμαζόμαστε να παίξουμε το ρόλο μας.

Τι ρούχα θα βάλουμε για την επόμενη πράξη — για τον επόμενο χρόνο; Η αυλαία σηκώθηκε. Πως θα βάψουμε το πρόσωπό μας; Τι ρόλο θα παίξουμε; Τι κινήσεις θα κάνουμε σαν θα βγούμε στη νέα σκηνή;

Όσο και να φαίνεται εγκεφαλικὸ ὴ μεταφυσικὸ ὴ απαισιόδοξο, ο χρόνος που μόλις μπήκε είναι μια καινούργια αυλαία...

Ήδη βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια καινούρια πράξη στο έργο της ζωής μας. Δεν ξέρουμε πόσες πράξεις ακόμα θα μπορέσουμε να παίξουμε, αυτὸ είναι το μεγάλο ερωτηματικό, που κανεὶς δεν θα μας απαντήσει! Ξέρουμε όμως κάτι, που είναι αρκετὰ σημαντικό.

Το τι θα πούμε, το πως θα σταθούμε στη σκηνὴ, το αν θ' αλλάξουμε ὴ θα διορθώσουμε το ρόλο μας, αν θα σιωπήσουμε ὴ θα μιλήσουμε, αυτὸ μπορούμε να τ' αποφασίσουμε ΕΜΕΙΣ.

Ο θίασος, η κοινωνία, της οποίας αποτελούμε μέρος, δεν μπορεὶ να παίζει χωρὶς τη δική μας παρουσία. Ασχετα αν θα παίξουμε σε μια, δυο ὴ πολλὲς πράξεις —όσες μας έχει διαθέσει ο σκηνοθέτης της ζωής μας— το ρόλο μας δεν μας τον επιβάλλουν. Φαίνεται αντιφατικό, αλλὰ στο θέατρο της ζωὴς δεν επιβάλλονται οι ρόλοι. Οι ρόλοι επιλέγονται απὸ τους ηθοποιούς...

Ας σκεφτούμε, λοιπόν, λίγο. Η αυλαία της νέας πράξης σηκώθηκε. Η καινούρια χρονιὰ αρχίζει. Τι ρόλο θα παίξουμε;

Μικροί, ασήμαντοι, περαστικοί, φευγαλέοι. Ένας, ένας, τίποτα μπροστὰ στο όλο. Τι μπορούμε να κάνουμε;

Ίσως στην απορία, στο φόβο, στην απαισιοδοξία υπάρχει κάποια απάντηση: Τα άτομα μόνα τους, αποσπασματικά, ξεκομένα, δεν μποροὺν να καταλάβουν κάποιο χώρο στο σύμπαν. Η συνεργασία, όμως, η αλυσσίδα, η άπειρη γραμμὴ που διαμορφώνεται απὸ τα αμέτρητα μυρμήγκια της οργανωμένης και πειθαρχημένης δουλειὰς, μπορεὶ να φανεί...

Με την αυλαία ανεβασμένη για την πράξη τοῦ 1985, που αρχίσαμε να παίζουμε, ας προσέξουμε το ρόλο που διαλέξαμε. Ας τον παίξουμε καλά. Με λεβεντιὰ και συνέπεια, και αν το μικρὸ μας μέγεθος —τὸ ασήμαντο— μας φοβίζει για το αποτέλεσμα που μπορεὶ ν' αφήσουμε στο κόσμο αυτό, ας απλώσουμε και τα δυο μας χέρια, ώστε να δέσουμε την αλυσσίδα των μυρμηγκιὼν που είναι αδύνατο να μην αφήσει ίχνος από την παρουσία μας στο σκηνικὸ της ιστορίας.

Το χρονογράφημα μας:

ΧΩΛΑΙΝΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

Του
ΓΙΩΡΓΗ ΧΑΛΑΤΣΑ

Αρρώσταινε ο κόσμος παλιότερα και μπορούσε ν' αποχαιρετήσει τη Γη απὸ μια ξαφνικὴ ασθένεια, που η φήμη την ήθελε μεταξὺ του «έβγαλε το κακὸ σπυρί» μέχρι του «Μας άφησε χρόνους ο μακαρίτης, τις οίδε απὸ τι». Και υπήρχαν δυο-τρεις αρρώστιες, πούκαναν θραύση τότε, ο τύφος, η φυματίωση και το πούντιασμα κι υπήρχαν δυοτρία φάρμακα που δίνονταν σε κάθε περίσταση, όπως ο κινίνος, η ασπιρίνη κι η βεντούζα κι υπήρχαν προληπτικὰ και θεραπευτικὰ μέσα, όπως η παράγκα στο βουνό, το ξυράφι, το ρακί, το πετρέλαιο, η αλοιφὴ απ' τα χόρτα και το ζουμὶ απ' τα βότανα, αλλὰ χάνονταν οι άνθρωποι και μάλιστα μερικοὶ πάνω στο άνθος της ηλικίας τους από ασθένειες που για την σύγχρονη θεραπευτικὴ είναι για γέλια.

Σήμερα, δόξα νάχει ο Θεός, τον γιατρὸ που σκαρφάλωνε με το μουλάρι έξι ώρες δρόμο να επισκεφτεὶ τον ασθενή, τον αντικατέστησε το αγροτικὸ ιατρείο του χωριοὺ με τον θεράποντα, τ' αυτοκίνητο και τα εργαλεία του, έξω απ' την πόρτα του σπιτιού σου. Κι όμως: Μια επίσκεψη σε μερικὰ αγροτικὰ ιατρεία, μπορεὶ να σε πείσει για το αντίθετο. Κόβεις λ.χ. το χέρι σου ὴ σ' έπιασε η καρδιά, ὴ έπαθες μια γαστρορραγία και μέσ' την αγω

☞ Συνέχεια στη 2η σελίδα

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ

Δυσάρεστη διαπίστωση των τελευταίων χρόνων η εισβολὴ της κομματικοποίησης στα συλλογικὰ πράγματα.

Έχει δημιουργηθεὶ πλέον κατάσταση και κοινὴ αντίληψη στον μέσο Έλληνα, ότι είναι αδύνατο ν' ασχολείται με προβλήματα και καταστάσεις, που ενδιαφέρουν τον ίδιο και τους γύρω του, χωρὶς ν' αποτελεὶ όργανο κάποιου κόμματος.

Δεν θα πρέπει να μπερδέψουμε το τι πιστεύει ὴ το τι ψηφίζει ο καθένας μας. Όχι, αυτὸ είναι και δικαίωμα, αλλὰ και υποχρέωση του κάθε πολίτη. Εκείνο που δεν είναι απαραίτητο, είναι η μεταφορὰ του ρόλου του κοινοβουλευτικοὺ εκπροσώπου σε όλες τις διαστάσεις και σε όλα τα επίπεδα...

Απὸ την τρυφερὴ μαθητικὴ ηλικία, στις Σχολικὲς Κοινότητες αρχίζει να διαμορφώνεται η ομαδοποίηση κατὰ παρατάξεις και κόμματα. Επικίνδυνα και συνάμα θλιβερὸ θέαμα η εμφάνιση του νεαροὺ μαθητὴ που επίσημα και δημόσια παρουσιάζεται σαν «εκπρόσωπος» κάποιου κόμματος! Το παιδάκι της σχολικὴς ηλικίας παίρνει ὴ μάλλον του δίνουμε τα ρόλο του κομματάρχη ὴ του μέλους της νεολαίας που αυτόματα τον εντάσσει, τον ομαδοποιεὶ και τον δεσμεύει.

Μετὰ τη σχολικὴ περίοδο, ό-

☞ Συνέχεια στὴ 4η σελίδα

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΗΡΩΟΥ

Με την αρμόζουσα επισημότητα έγιναν στις 16 Δεκεμβρίου τα αποκαλυπτήρια του ηρώου των 17 εκτελεσθέντων απὸ τους Ιταλοὺς πατριωτών. Το Κοινοτικὸ Συμβούλιο Καστελλίων ολοκλήρωσε μια επιθυμία, που επὶ χρόνια βρισκόταν στα χαρτιὰ και ζητούσε την ευκαιρία να πραγματωθεί.

Στην είσοδο της Στενῆς δεσπόζει τώρα ένα απλό, αλλὰ επιβλητικὸ ηρώο, για να θυμίζει τον άδικο χαμὸ των 17 παλικαριὼν, που έπεσαν στο βωμὸ της ελευθερίας του τόπου μας.

Το μνημόσυνο στην Ευαγγελίστρια και την τελετὴ στο χώρο της θυσίας ετίμησαν ο Νομάρχης Φωκίδας, ο Αστυνομικὸς Διοικητής, ο Δήμαρχος Υπατέων, οι Πρόεδροι και τα Διοικητικὰ Συμβούλια Κοινοτήτων και Τοπικὼν Συλλόγων και πλήθος Καστελλιωτών.

Το Σύλλογό μας εκπροσώπησε ο Πρόεδρος κ. Νικόλαος Ασ. Μακρής και ο Αντιπρόεδρος κ. Ευθύμιος Π. Παπαγικολάου.

Ομιλητές, μετὰ την κατάθεση στεφανιών, ήταν: ο Νομάρχης κ. Μ. Καλκανδής, ο Πρόεδρος της Κοινότητας Καστελλίων κ. Δήμος Πέτρου και ο Πρόεδρος του Συλλόγου Υπατέων κ. Κορκόβελος. Η χήρα του εκτελεσθέντος Λουκὰ Πριοβόλου, με ιδιαίτερη συγκίνηση, προσέφερε σε όλους τους προσκεκλημένους επιμνημόσυνο καφέ, στο τέλος της τελετής. Επίσημοι, συγγενεὶς και πολλοὶ Καστελλιώτες παρακάθησαν στο γεύμα, που προσέφερε η Κοινότητα, κλείνοντας την άξια συγχαρητηρίων εκδήλωση.

Παραθέτουμε τον λόγο του Προέδρου της Κοινότητας κ. Δήμου Πέτρου, που με απλά, αλλὰ ζεστὰ λόγια, μας θύμισε το ιστορικὸ γεγονὸς της εκτέλεσης.

Κύριε Νομάρχα,
Κύριε Δ) ντὰ Χωρ) κὴς
Αγαπητοὶ φίλοι και συμπατριώτες:

Σαράντα δύο ολόκληρα χρόνια πέρασαν απὸ τότε που τα Ιταλικὰ στρατεύματα κατοχής δι έπραξαν το αποτρόπαιο, στυγερὸ έγκλημα —διότι περὶ εγκλήματος πρόκειται— σε βάρος των δέκα εφτὰ Ελλήνων πατριωτὼν, που σήμερα τιμούμε την μνήμη τους και θαυμάζουμε την παλικαριά τους.

Ήταν Δεκέμβριος μήνας του 1942, μια χειμωνιάτικη και παγερὴ ημέρα. Αν και κατοχὴ τότες, όλα ήταν ήσυχα και ηρεμία επικρατούσε στο χωριό μας.

Κανεὶς δεν περίμενε ότι ήταν δυνατὸν να διαταραχθεὶ η τόση

☞ Συνέχεια στη 2η σελίδα

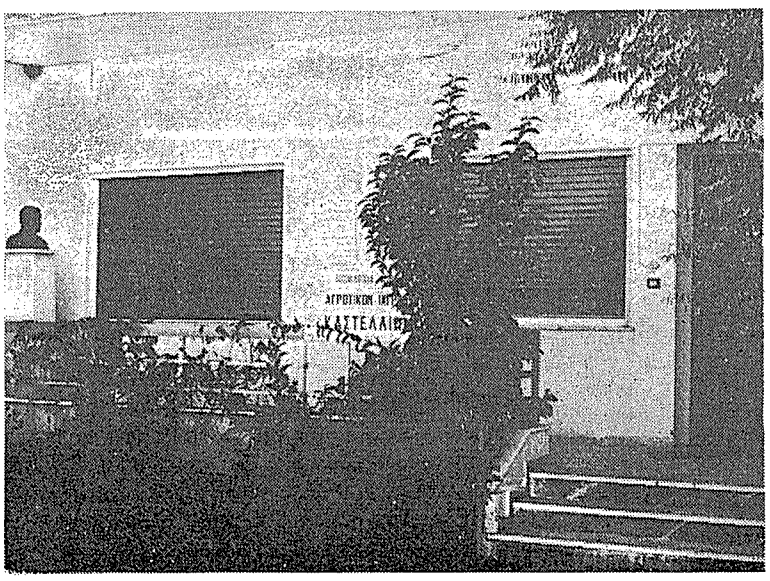

Το αγροτικὸ ιατρείο Καστελλίων.

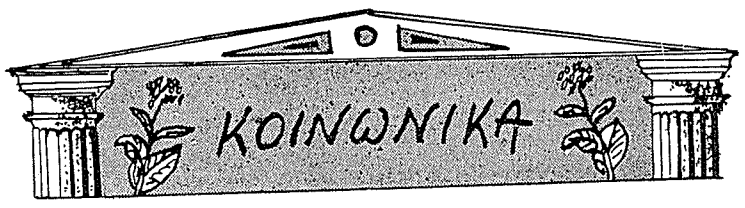

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ο κ. Περικλής Σ. Στοφόρος αρραβωνιάστηκε με την δίδα Ευθαλία Σακιαπέτη.

— Η δις Ευθυμία Στ. Κοντολάτη αρραβωνιάστηκε με τον κ. Ιάκωβο Ζόκα.

— Η δις Ευθυμία Δ. Πέτρου αρραβωνιάστηκε με τον κ. Γιάννη Σπυριδάκη.

Τα Κ.Ν. εύχονται γρήγορα στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

— Η δις Αναστασία Γ. Πέτρου και ο κ. Ιωάννης Παλαιολόγος παντρεύτηκαν στο Ν. Ηράκλειο στις 4 Νοεμβρίου 1984.

— Ο κ. Κώστας Πετσίνης (γυιός της Μαρίας Κ. Χαλατσά) και η δις Ειρήνη Αγιακάτσικα παντρεύτηκαν στις 2 Φεβρουαρίου 1985 στην Αθήνα.

— Η δις Έλλη Αλ. Αποστολόπουλου και ο κ. Παντελής Ιω. Κυριακόπουλος, παντρεύτηκαν στις 17 Φεβρουαρίου 1985 στην Αθήνα.

— Οκ. Γεώργιος Αλ. Βλαχάκης (γυιός της Λεμονιάς Ν. Κόλλια) και η δις Ελένη Καλιαγεροπούλου παντρεύτηκαν στις 17 Νοεμβρίου 1984 στην Αθήνα.

Τα Κ.Ν. εύχονται ευτυχία και χαρά.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η κα Παναγιώτου Γεωργίου Κυριαζή γέννησε αγοράκι.

Τα Κ.Ν. εύχονται να ζήσει το νεογέννητο.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Στις 7 Φεβρουαρίου 1985 πέθανε στα Καστέλλια ο Βασίλειος Λέκκος.

Τα Κ.Ν. συλλυπούνται θερμά τους οικείους.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Ο κ. Πέτρος Γ. Πέτριου πέτυχε στη Σχολή Ηλεκτρονικών Υπολογιστών του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν θερμά.

ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ

	Δρχ.
Αλ. Αποστολόπουλος Αθ.	2000
Ιω. Α. Παπανικολάου Καστέλλια	1000
Ανδρ. Ν. Τσάκαλος Αθ.	2000
Χαρ. Λαμπίρης Αθήνα	1000
Φρόσω Μώρη Λαμία	1000
Ευστ. Ι. Μακρής Καστ.	500
Γεωρ. Π. Πέτρου Αθ.	1000
Ιω. Ν. Σκωλίκης Αθ.	2000
Γεώργ. Γάτης Πειραιάς	1000
Αντ. Γ. Παπ)γίου Πειρ.	1000
Ανθ. Α. Πριοβόλου Αθ. (στη μνη. Λουκά Πριοβόλου)	5000
Ταξ. Λυκαυγέρης Πειρ.	1000
Δημ. Ανδριτσόπουλος Αθ.	1000
Ευάγ. Γ. Μακρής Αμφισ.	500
Γεωρ. Κουσουρής Πάτρα	1000
Ευθύμ. Κόλλιας Αθήνα	1000
Γ. και Σερ. Στοφόρος Μώλος	1000
Νίτσα Αλ. Ζαβού Αμφίκλ.	500
Γεώρ. Γαρουφαλής Αμφ.	500
Παν. Σταματέλος Αθ.	1000
Απόστ. Χαλατσάς Αθ.	1000
Αντ. Μαλιάκας Αθ.	1000
Π. Κ. Παπαδάκης Αθ.	1000
Δημ. Στιβακτής Αμφίκλ.	1000
Ηλ. Π. Κυριαζής Λάρισα	500
Παγ. Λιάκου Λαμία	1000
Δημήτρ. Βέλλιος Αθήνα	5000
Νίκ. Θεοχαρόπουλος Αμφ.	500
Ευάγ. Μοσχολιός Λάρ.	2000
Πολύκ. Αποστολόπουλος Άμφισσα	450
Ζήτριος Κοτσίκης Λαμία	1000
Γιώρ. Σταματέλος ΗΠΑ	$ 25

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΗΡΩΟΥ

☞ Συνέχεια από την σελ. 1

ηρεμία, πού υπήρχε με τόσο τραγικά γεγονότα, που συνεκλόνισαν όλους τους κατοίκους του χωριού μας και των γύρω χωριών. Ένα ολόκληρο τάγμα Ιταλών στρατιωτών πρόβαλε από το βορρά με κατεύθυνση το χωριό μας. Ήταν ένα πρωινό και οι κάτοικοι του χωριού μας αντίκρυσαν πανικόβλητοι τα Ιταλικά φασιστικά στρατεύματα να διασχίζουν το χωριό μας. Χίλια ερωτηματικά υπήρχαν, χίλιες σκέψεις, τι άραγε να συμβαίνει;

Το μόνο που κανείς δεν φαντάστηκε, ήταν αυτό το τόσο τραγικό και απάνθρωπο που έγινε.

Δεν περίμενε κανείς την θηριωδία των Ιταλικών φασιστικών στρατευμάτων.

Δεν περίμενε κανείς την κτηνωδία τους. Δεν περίμενε κανείς ότι επρόκειτο να εκτελεσθούν μαζί δεκατέσσερα Ελληνόπουλα παλικάρια. Όμως, η απόφαση ήταν αμετάκλητη και τα δεκατέσσερα αυτά παλικάρια οδηγούνταν για το χώρο της εκτέλεσης.

Όλοι οι εκτελεστές έφτασαν πιο κάτω του χώρου τούτου, έφτασε μαζί και ένα καμιόνι με τρία άλλα αυτοκίνητα από Λαμία, πού μετέφεραν τους μελλοθανάτους Έλληνες πατριώτες.

Δεμένους χέρι με χέρι τους είχαν, και με βία τους κατέβασαν από τα αυτοκίνητα, το θάρρος όμως της Ελληνικής καρδιάς δεν κλονίζεται εύκολα. Έτσι, και οι Έλληνες αυτοί πατριώτες με το χαμόγελο πάντα στα χείλη, δεν εδίστασαν να πουν και τα αστεία τους, όπως, «σιγά βρε παιδιά, μου λερώσατε την καπαρντίνα»· κάποιος άλλος είπε: «μού λύθηκε η γραβάτα» και άλλα τέτοια...

Πολλοί κάτοικοι του χωριού μας που είχαν το θάρρος και τη δύναμη, παρακολούθησαν από κοντά όλη σχεδόν τη διαδικασία της εκτέλεσης.

Όταν έφτασαν στο χώρο αυτό, που σήμερα βρισκόμαστε, οι Ιταλοί στρατιώτες θέλησαν να δέσουν τα μάτια των θυμάτων τους, μα η θαρραλέα καρδιά του Έλληνα δεν δέχεται τέτοιες χειρονομίες και έτσι, με ορθάνοιχτα μάτια οι μελλοθάνατοι περίμεναν την εκτέλεσή τους. Εν τω μεταξύ είχε ειδοποιηθεί ο αείμνηστος τότε Ιερέας του χωριού μας Παπαναγιώτης και ήλθε για να δώσει στους μελλοθανάτους την τελευταία μετάληψη. Κατασυγκινημένος ο Παπαναγιώτης, θέλησε να τους δώσει θάρρος, να τους δώσει κουράγιο, να τους εμψυχώσει, αλλά διεπίστωσε ότι η ατσάλινη Ελληνική καρδιά, δεν είχε λυγίσει από κανέναν, άκου σε μόνον ορισμένες επιθυμίες τους, που θα διαβίβαζε στους συγγενείς τους. Μετά αποσύρθηκε, μη μπορώντας βεβαίως να σταθεί στα πόδια του.

Αμέσως, οι Ιταλοί εκτελεστές έλαβαν θέση βολής. Μια ριπή πολυβόλου ακούστηκε και δεκατέσσερα Ελληνόπουλα παλικάρια βρίσκονταν νεκρά στο χώμα.

Το απάνθρωπο έργο των φασιστών Ιταλών στρατιωτών ετελείωσε, εσήμανε η ώρα της φυγής τους. Όταν απομακρύνθηκαν από τό χώρο αυτό, όλοι οι κάτοικοι του χωριού μας έτρεξαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Φτάνοντας εδώ αντίκρυσαν το φρικιαστικό θέαμα των δεκατεσσάρων παλικαριών.

Με σφιγμένα τα δόντια από το απροσδόκητο έγκλημα και όσοι μπορούσαν ν' αντέξουν το τραγικό αυτό θέαμα, άρχισαν να μαζεύουν τα πτώματα των εκτελεσθέντων και νά τα κατευθύνουν στο νεκροταφείο του χωριού μας.

Ένας ομαδικός τάφος έγινε και εκεί εθάφτηκαν τα δεκατέσσερα αδικοσκοτωμένα παλικάρια.

Όμως το κακό δεν σταμάτησε εδώ. Το χωριό μας, ύστερα από μερικές μέρες, ξανάζησε και πάλι τραγικές στιγμές. Τα Ιταλικά φασιστικά στρατεύματα έκαναν καί πάλι την εμφάνισή τους στο χωριό μας για τον ίδιο με τον προηγούμενο σκοπό και στον ίδιο αυτό χώρο. Αυτή τή φορά, ήταν τρία Ελληνόπουλα παλικάρια, που είχαν την ίδια τύχη των προηγουμένων δεκατεσσάρων.

Πολλά χρόνια πέρασαν από τότε, αλλά οι κάτοικοι του χωριού μας, που τότε έζησαν όλες τις τραγικές αυτές στιγμές, δεν ξέχασαν ούτε στιγμή τα γεγονότα αυτά του Δεκέμβρη του 1942.

Σήμερα μαζευτήκαμε εδώ για να δώσουμε φόρον τιμής στα αθάνατα αυτά παλικάρια, που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της Πατρίδας μας.

Θέλουμε δε, να διαβεβαιώσουμε ότι η μνήμη τους βρίσκεται σε όλες τις Ελληνικές ψυχές και το βαμένο από το αίμα τους Καστελλιώτικο χώμα, που σήμερα πατάμε, δίνει θάρρος στις νεότερες γενιές να είναι έτοιμες, εάν χρειασθεί, να μιμηθούν τους δεκαεφτά αυτούς Έλληνες πατριώτες.

Επίσης, να τους διαβεβαιώσουμε ότι οι Έλληνες δεν ξεχνούν ποτέ τήν Ιστορία τους και πάντα βρίσκονται νικηταί.

Τελειώνοντας, θέλω να ευχαριστήσω τον κ. Νομάρχη Φωκίδας, καθώς και όλους τους προσκεκλημένους μας, που σήμερα όλοι μαζί ύστερα από σαράντα δύο ολόκληρα χρόνια αναβιώσαμε την ιστορική αυτή μέρα του Δεκέμβρη του 1942.

Το Κοινοτικό Συμβούλιο, μέ ομόφωνη απόφασή του, αποφάσισε: Κάθε χρόνο στο χώρο αυτό του μνημείου να τελείται επι μνημόσυνος δέηση, τη δεύτερη Κυριακή του Δεκέμβρη.

Σας ευχαριστώ.

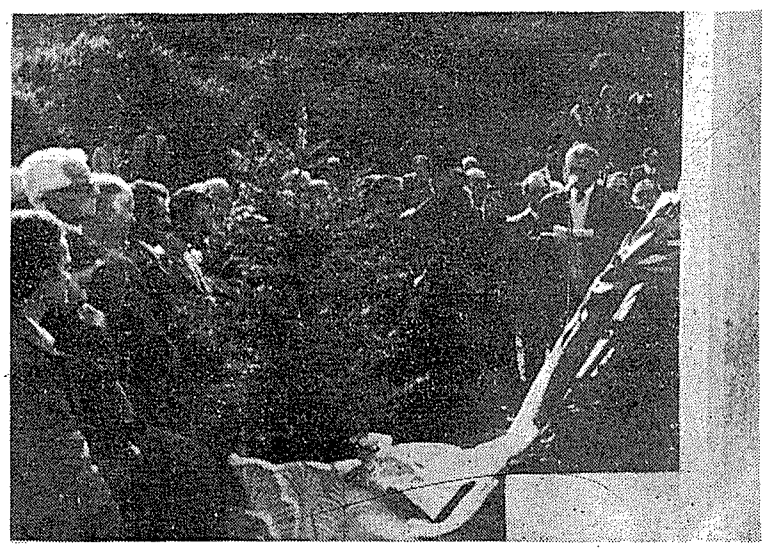

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας κ. Δ. Πέτρου, την ώρα που θυμίζει την εκτέλεση στον τόπο της θυσίας.

ΧΩΛΑΙΝΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

☞ Συνέχεια από την σελ. 1

νία για τη θεραπεία ή τη σωτηρία σου, τρέχοντας από αγροτικό ιατρείο σε ιατρείο, ξάφνου ανακαλύπτεις πως από δω λείπουν οροί, αποκεί μια μπου κάλα οξυγόνο, αίμα, ένα ακτινογραφικό μηχάνημα, ράμματα — τόσα και τόσα— ο γιατρός είναι ανειδίκευτος, η νοσοκόμα ανύπαρκτη και μπορεί στα καλά καθούμενα να μπεις με τόνα πόδι στον τάφο και θα μπορούσε να 'χανε γλυτώσει άνθρωποι πάνω σε έκτακτα περιστατικά, που ο χρόνος της μετακομιδής τους σε νοσοκομείο της πόλης ή της Αθήνας αντισταθμίζει ακριβώς τον χρόνο της σωτηρίας τους. Η περιφερειακή υπαίθριος ιατρική και η νοσοκομειακή περίθαλψη, είναι ακόμα ένα φαινόμενο για κλάματα και ο άνθρωπος του χωριού εγκαταλελειμμένος μερικές φορές στο έλεος του Θεού. Προσεύχεται μη του τύχει το έκτακτο.

Ας ελπίσουμε ότι τα σχέδια που η Πολιτεία ετοιμάζει ν' αποκεντρώσει την ιατρική φροντίδα, θα φθάσουν σ' όλα τα χωριά.

Το δικό μας αγροτικό ιατρείο θα μπορούσε να εκπληρώνει πληρέστερα τον προορισμό του, αρκεί τα μεγαλεπήβολα σχέδια που ακούμε και διαβάζουμε, να περιλάβουν και μικρότερες μονάδες, που αγαθή μοίρα υπάρχουν σε μερικά χωριά, χωρίς να αξιοποιούνται πλήρως.

ΠΕΤΑΧΤΑ

Το έχουμε και παληότερα δηλώσει, ότι ανυπόγραφα κείμενα ή γράμματα, δεν μας επιτρέπεται να δημοσιεύουμε. Άσχετα από το περιεχόμενο, που μπορεί να λέει ενδιαφέροντα πράγματα ή να κρύβει μεγάλες αλήθειες, η ανωνυμία αφήνει πάντοτε τη γεύση του «ύποπτου» ή του «συκοφαντικού». Γι·αυτό όσοι θέλουμε να ακουστεί η φωνή μας, ας... λέμε πρώτα τ' όνομά μας.

Στη συνέχεια, είναι βέβαιο ότι η γνώμη μας θ' ακουστεί.

*

Η πρωτοβουλία, που είχε ή Κοινότητα να γίνει με την επισημότητα και έκταση που της έπρεπε, η αποκάλυψη του μνημείου των εκτελεσθέντων από τους Ιταλούς, αξίζει συγχαρητηρίων. Καιρός είναι η Κοινότητα ν' αρχίσει να φαίνεται με τις δυνατότητες και τα προνόμια που της δίνει η αυτονομία της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, ώστε να ικανοποιεί τις προσδοκίες ντόπιων και ξενητεμένων.

*

Και πάλι αναφερόμαστε στη προσπάθεια του Παπα - Χαράλαμπου για το Πνευματικό Κέντρο. Αν το θέμα μείνει στην καθαρά τυπική του μορφή, σε ποιον αγή κει —στην εκκλησία ή στην Κοινότητα— τότε ο Δεσπότης θα παραπέμπει στον Νομάρχη και αντίστροφα... Εκκλησία και Νομαρχία να συνεργαστούν λίγο, ώστε οι κόποι ενός απλού, αλλά δημιουργικού Παπά να μήν πέσουν στο κενό;

Κρίμα είναι να επαφίεται το έργο... στη φιλοπατρία των απανταχού Καστελλιωτών, όταν σε άλλες περιοχές το Κράτος προσφέρει σημαντικά ποσά για τέτοιους σκοπούς! Γιατί δύο μέτρα και δυο σταθμά; Μήπως τα Καστέλλια δεν είναι ΙΣΟΤΙΜΑ στη φροντίδα των αρμοδίων;

*

Διαπιστώνουμε φόρτιση των Καστελλιωτών σχετικά με την επέκταση των έργων των Μεταλλείων. Η συνέχιση αυτής της «ρευστής» κατάστασης, φυσικό είναι να τρέφει τήν ανεύθυνη φημολογία και τις πάσης φύσεως σπασμωδικές ενέργειες. Περιμένουμε ΣΥΝΤΟΜΑ επίσημη πληροφόρηση από την πλευρά της Κοινότητας καί σαφή θέση για κάθε πιθανή εξέλιξη. Η Τοπική Αυτοδιοίκηση έχει ΠΡΩΤΗ την ευθύνη για ό,τι μελλοντικούς κινδύνους μπορεί να προκύψουν.

Εμείς από την πλευρά μας θα ενεργήσουμε ανάλογα.

«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Έκδοση
Προοδευτικός Σύλλογος

«ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»

Μαρασλή 21 — Αθήνα
Τηλ. 7224703
Τ.Τ. 10676

Υπεύθυνος Έκδοσης

ΝΙΚΟΣ ΑΣΗΜ. ΜΑΚΡΗΣ

Μαρασλή 21 — Αθήνα
Τηλ. 7224703

Τυπογραφείον

Μ. Κ. ΧΟΥΛΙΑΡΑ

Αγησιλάου 18—20 Αθήνα
Τηλ. 5236835

Η ψηφιοποίηση του αρχείου των Καστελλιώτικων Νέων είναι μια χορηγία του κ. Παναγιώτη Μπάσιου για το kastellia.gr

Σύντομη ιστορία του Χωριού μας

Γράφει η
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΣΑΜΑΔΙΑ

Οι σημερινοὶ κάτοικοι των Καστελλίων είναι απόγονοι εκείνων του αρχαίου Κυτινίου, που ήταν η πρωτεύουσα της Δωρικὴς Τετράπολης, η οποία ιδρύθηκε απὸ τους Δωριεὶς και περιελάμβανε τις πόλεις: Κυτίνιο, Βόϊος, Λυκόρροια καὶ Ερινεός.

Το Κυτίνιο φέρεται απὸ τους ιστορικοὺς στον άνω ρου του Βοιωτικοὺ Κηφισσοὺ και παρὰ τον παραπόταμο «Αποστολιὰ», δηλαδὴ στη σημερινὴ θέση Παλιόκαστρο.

Η Δωρικὴ Τετράπολη διατηρήθηκε μέχρι τον 3ο π.Χ. αιώνα, οπότε και καταστράφηκε στον πόλεμο μεταξὺ των Αιτωλὼν και Αθαμάνων. Σήμερα σώζονται ερείπια οικοδομημάτων και ακροπόλεις και των τεσσάρων πόλεων με ισοδομικὰ ἢ πολυγωνικὰ τείχη. Μετὰ την καταστροφή, το Κυτίνιο χτίστηκε εκ νέου σε περισσότερο οχυρωμένη τοποθεσία με τα δύο φρούρια στην είσοδο και στην έξοδο του στενωποὺ του Πίνδου ποταμοὺ για μεγαλύτερη ασφάλεια. Κατὰ τους Βυζαντινοὺς και Ενετικοὺς χρόνους, μετονομάστηκε, ίσως, δυο φορές σε Καγενίτσα και Καστέλλια, λόγω της οχυρής του θέσης. Τα Καστέλλια, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, αριθμούσαν 60—100 οικογένειες περίπου. Ζούσαν κατὰ τον κοινοβιακὸ τρόπο του Βυζαντίου, μέσα σε αυστηρὴ εκκλησιαστικὴ παράδοση. Καλλιεργούσαν το μετάξι, για το οποίο μαρτυρία αποτελοὺν οι μουριὲς που σώζονται μέχρι και σήμερα.

Πάνω στα ερείπια των παλιὼν ειδωλατρικὼν ναὼν έχτισαν τους ναοὺς των αγίων. Είχαν δυο μοναστήρια: Τον Αη-Γιώργη, που ήταν και πολιούχος, και τον Άγιο Νικόλαο, με θαυμάσιες αγιογραφίες ζωγραφισμένες σε μουσαμὰ, καθὼς και νωπογραφίες.

Τα Καστέλλια (Άνω) έπεσαν στα χέρια των Τούρκων τον Μάϊο του 1456. Υπάγονταν στο Βιλαέτι της Στερεὰς Ελλάδας και ειδικώτερα στο Σαντζάκιο του Ευρίπου. Απὸ πλευρὰς Καζά, υπάγονταν στον Καζὰ των Σαλώνων. Παράλληλα μ' αυτὴ την διαίρεση, την καθαρὰ Τουρκική, υπήρξε και ο Κοινοβιακὸς θεσμὸς των Κοινοτήτων, θεσμὸς που όχι μόνο δεν μπόρεσε να τον καταλύσει η Τουρκοκρατία, αλλὰ τον υιοθέτησε, γιατὶ τὴν εξυπηρετούσε.

Απὸ τα έγγραφα και τις παραδόσεις που σώθηκαν, το χωριὸ δεν το κατοίκησε Τούρκικο στοιχείο, εκτὸς απὸ μια - δυο οικογένειες Ζαμπίτες, τύποι δηλαδὴ τοποτηρητὼν απὸ τους παληοὺς προνομιούχους στρατιώτες του Μωάμεθ του Πορθητή. Απ' αυτὸ το ελάχιστο κατακτητικὸ Τούρκικο στοιχεία βγαίνει καθαρὰ πως ἄνθησε στο χωριὸ ο θεσμὸς των Δημογερόντων. Κάθε χρόνο, προς το τέλος Φεβρουαρίου, μαζεύονταν ὅλοι οι ηλικιωμένοι χωριανοὶ μετὰ την εκκλησία, κάτω απὸ τα δέντρα του Αη - Γιώργη και διαβοὴς εξέλεγαν ένα Δημογεροντα και τέσσερους Γερόντους — είδος Κοινοτικοὺ Συμβουλίου— που διαχειρίζονταν τα κοινά. Μαζί μ' αυτοὺς εκλεγόταν κι ένας Γραμματέας, που συνήθως ήταν ο αναγνώστης της εκκλησίας.

Οι Γερόντοι με τον Δημογέροντα φρόντιζαν για τη φορολογία (χαράτσι), για τα κοινά, τις αράδες του νερού, τα ποτίσματα κλπ. και είχαν και αστυνομικὰ καθήκοντα, καθὼς και δικαστικά στις περιπτώσεις διενέξεων μεταξὺ των χωριανών.

Η Δημογεροντία εκπροσωπούσε το χωριὸ στα Σάλωνα, στο Συμβούλιο των Προεστών. Αυτοὶ ασκούσαν ένα είδος Εφετειακὼν καθηκόντων στα θέματα διενέξεων. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, επηρέαζαν και αυτὴ την Τούρκικη Διοίκηση.

Τα λογὴς - λογὴς έγγραφα τα έγραφε ο Γραμματέας, ο δε Δημογέροντας θεωρούσε τις υπογραφὲς και τις μαρτυρίες. Η εκλογὴ των Δημογερόντων γινόταν μεταξὺ των πιο πλούσιων χωριανών. Έτσι βλέπουμε στα διάφορα έγγραφα να περνοὺν απὸ τη Δημογεροντία απὸ το 1720 και δώθε, ο Δημήτρης Κολλιόπουλος, ο Κυριαζὴς Ζεΐνης, Ηλίας και Νικόλαος Βέλλιος, Λουκάς Ρούσσος, Δρόσος Κορδόγιαννος, Νικολὸς Κοτσίκης, Λάμπρος Λυκαυγέρης κ. ά.

Η αλλαγὴ της καλλιεργητικὴς νοοτροπίας των Καστελλιωτὼν στα πρώτα χρόνια του 1700 τους έδωσε θάρρος για ν' αρχίσουν να καλλιεργοὺν τον καπνό. Αλλὰ οι μεγάλες κατηφοριὲς και οι λιγοστὲς λογγιὲς του Παλιοκαστελλιοὺ δεν επαρκούσαν για την καλλιέργεια του νέου φυτού. Κάτω εκεὶ που είναι η θέση του σημερινοὺ χωριοὺ, υπήρχαν μικροχώραφα. Σ' αυτά, ο κάθε νοικοκύρης άρχισε να χτίζει απὸ μια καλύβα, όπου έβαζε τα σύνεργά του για την καλλιέργεια. Σιγὰ - σιγὰ άρχισαν να ξεστρατίζουν την παλιὰ κοιλάδα, που μέχρι τότε ήταν σκεπασμένη με ντούσκα και να επεκτείνουν έτσι την καλλιέργεια του καπνού. Η επέκταση της καλλιέργειας είχε σαν αποτέλεσμα την ανάγκη καθόδου των Καστελλιωτὼν προς την πεδιάδα. Έτσι σιγὰ - σιγὰ εγκαταλείφτηκε το παλιὸ χωριὸ και έγινε προοδευτικὴ εγκατάσταση των Καστελλιωτὼν στη θέση του σημερινοὺ χωριοὺ απὸ τὸ 1864 και μετὰ, με την μετατροπὴ των καλυβιὼν σε σπίτια.

Στις αρχὲς του αιώνα μας, το χωριὸ βρισκόταν στη μεγαλύτερη ακμή του, αλλὰ με την έναρξη του πολέμου του 1912 έχασε τις ανδρικές του δυνάμεις για 10 χρόνια. Το διάστημα αυτὸ ήταν κρίσιμο. Χάθηκαν στους πολέμους αρκετὰ άτομα και η προηγούμενη ισορροπία χάλασε. Εκτὸς απ' αυτό, έπεσαν κι αρρώστιες, όπως η γρίπτη του 1917, που σάρωσε πάνω απὸ 100 άτομα. Στο διάστημα 1912 — 1922 υπήρξε εσωτερικὴ μετανάστευση των φτωχὼν νέων στο Λαύριο. Επειδὴ όμως η προκοπὴ εκεὶ δεν ήταν μεγάλη, άρχισε ἡ μετανάστευση προς τις Ηνωμένες Πολιτείες. Απὸ τους ξενητεμένους μόνο ένα 10% πέτυχε, ενὼ οι υπόλοιποι γύρισαν στο χωριό.

Μετὰ τον πόλεμο άρχισε μια νέα περίοδος ευημερίας πάνω σε νέες βάσεις. Άρχισε η βελτίωση της γεωργικὴς παραγωγὴς και γινόταν καλύτερη εκμετάλλευση των κτηνοτροφικὼν προϊόντων.

Την περίοδο 1922 — 1940 χτίστηκαν τα περισσότερα σπίτια και έγινε η μεγαλύτερη αύξηση του πληθυσμού. Παράλληλα, υπήρχαν πάσης φύσεως αξιομνημόνευτες πολιτιστικὲς εκδηλώσεις (θεατρικὲς, ποιητικές, ζωγραφικὲς), που χαρακτηρίζονταν απὸ πνεύμα αναζήτησης, γνήσια ελληνικὸ - παραδοσιακό.

Σ' αυτὴ τὴν κατάσταση ευημερίας ήρθε απότομα ο πόλεμος του 1940, στον οποίο το χωριὸ έδωσε και πάλι όλα τα νιάτα του. Το μεγαλύτερο μέρος των νέων υπηρέτησε στο Σύνταγμα Ευζώνων 5—42 και 2—36. Σε λίγο όμως ήρθε η θύελλα και μετὰ απ' το σβήσιμο της εποποιΐας, άγριες μέρες μαρασμοὺ και κατοχὴς περίμεναν το χωριό. Το πιο θλιβερὸ περιστατικὸ της κατοχὴς υπήρξε η ομαδικὴ εκτέλεση των 14 Ελλήνων πατριωτὼν απ' τους Ιταλοὺς κατακτητές, στις 9 Δεκεμβρίου 1942, ἡμέρα Τετάρτη, σαν αντίποινα για την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου.

Την περίοδο της κατοχὴς διαδέχθηκε ο εμφύλιος πόλεμος, με τις γνωστὲς συνέπειες. Κατὰ την περίοδο του εμφυλίου, πολλὲς οικογένειες και η πλειοψηφία των νέων εγκατέλειψε το χωριὸ αναζητώντας καταφύγιο στα μεγάλα αστικὰ κέντρα, όπου οι ίδιοι μεν πρόκοψαν, το χωριὸ όμως έχασε την παλιά του ακμὴ και ζωντάνια.

Ο Παπα-Χαράλαμπος υποδέχεται τον κ. Νομάρχη και τους λοιποὺς επισήμους στο Πνευματικὸ Κέντρο.

ΜΕ ΤΟΝ ΦΑΚΟ ΜΑΣ

Περήφανος ο Παρνασσὸς αντιστέκεται στην καταστροφή του...

☆ ★ ☆

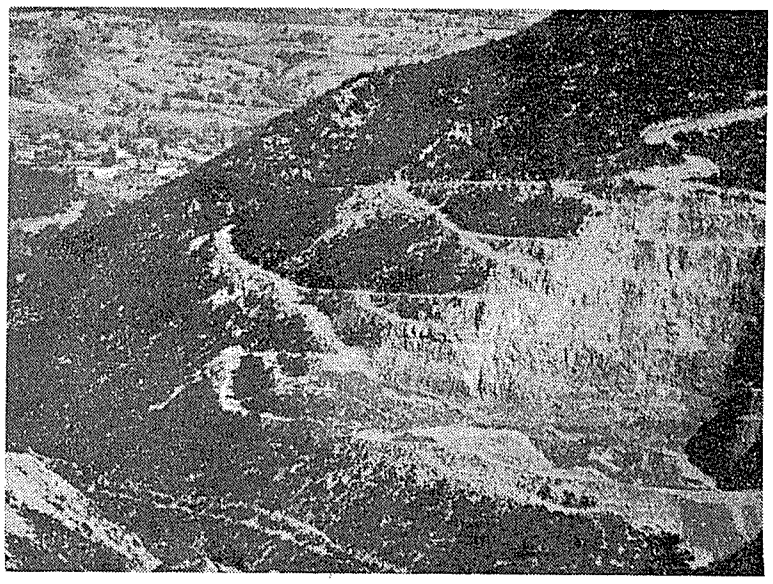

Αυτὸ το θέαμα δε θέλουμε και δεν πρέπει να επεκταθεὶ στο χωριό μας.

☆ ★ ☆

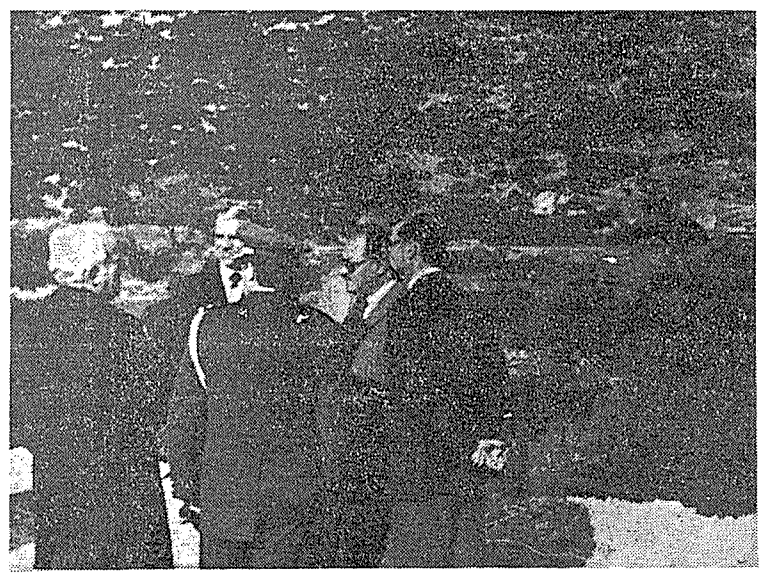

Ο κ. Νομάρχης ενημερώνεται απὸ τον Πρόεδρο του Συλλόγου μας κ. Νικόλαο Ασ. Μακρὴ για την επέκταση των Βωξιτών. Διακρίνονται ο Αστυνομικὸς Δ)ντής, ο Πρόεδρος της Κοινότητας και ο Αντιπρόεδρος του Συλλόγου μας κ. Ευθύμιος Π. Παπανικολάου, ο οποίος σαν ειδικὸς Εδαφολόγος επισημαίνει τους κινδύνους στον κ. Νομάρχη.

ΦΕΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΧΟΡΟ

Δυστυχὼς αρρώστιες και οργανωτικὲς δυσκολίες, κυρίως όμως η απουσία των νεώτερων στο προσκλητήριο των κινητοποιήσεων, μας υποχρεώνουν να μὴν πραγματοποιήσουμε φέτος τον αποκριάτικο χορό μας.

Ελπίζουμε να γίνει η ματαίωση αυτὴ και μιὰ προειδοποίηση σε όλους εκείνους οι οποίοι περιμένουν χωρὶς να συμβάλλουν, κρίνουν χωρὶς να μοιράζονται την ευθύνη, και θεωροὺν τα αξιώματα διακοσμητικὰ στοιχεία ικανοποίησης του εγωϊσμού τους.

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

«Όπως τα λέει η Θειάμ' η Παναϊού...»

ΑΠΟΚΡΙΕΣ: Την πρώτ' Κυριακή απ' τ'ς Αποκρές άν'γε το Τριώδιο. Το πρώτο ψ'χο σάββατο φκειάναμε ψ'χολειτουργὲς και τ'ς διάβαζ' ο Παπὰς και μοιράζαμε και στάρ'. Δε ράβαμε, δε λούζμασταν, δεν κλώθαμε ούτε σαρώναμε κείν' τ' μέρα γιατὶ βγαίναν οι πεθαμέν' και γύρναγαν οι ψ'χες στα σπίτια. Τ' νύχτα γύρναγαν πίσω. Κάποια ψ'χη άμα πάαινε σ' ένα σπίτ' κι έβριϑκε κάποιον να σαρών' έλεε: «με πήραν με τ' σκούπα».

Τ' δεύτερ' Κυριακὴ ήταν οι κρεαταποκριὲς κι αποκρεύαμ' από κρέας. Τη τρίτ' βδομάδα τη λέγαμε τυροβδόμαδο, γιατ' δεν τρώγαμε κρέας, αλλὰ τυριὰ και πίττες. Τ'ν Κυριακὴ ήταν οι μεγάλες αποκρές. Τότε γένονταν μασκαράδες ούλ', γ'ναίκες κι άντρες και χόρευαν και γλένταγαν. Άλλος καρβουνιάζεταν, άλλος έραβε σακκιὰ κι έκανε τον Παπὰ και θυμιάτ'ζε με το τσουράπ' γεμάτο στάχτ', άλλος ζώνεταν ένα τσόλ' κι έκανε τον αρκουδιάρ', άλλος ντένεταν γ'ναίκα. Στον Αγιώργ' φκειάναν γκαμήλα και τ' γύρναγαν σ' ούλο το χωριό. Οι άντρες παίζαν στο καφενείο σαμάδες κι όποιος έχανε έβαζε το κρασί. Το βράδ' μαζεύονταν οι συγγενήδες και τρώγαν κει πίναν ούλ' μαζὶ και γλένταγαν.

Τ'ν Καθαροδευτέρα χαλάγαμε τα κούλουμα και πααίναμε στην εξοχή. Μασκαρευόμασταν και γλεντάγαμε. Βράζαμε φασούλια σε καζάνια απόξω απ' τ'ν εκκλησία και μας μοίραζαν και χαλβὰ καὶ τρώγαμε ούλο το χωριὸ μαζί. Τα κουρίτσα φκειάναν αλβροκουλούρα και τρώγαν για να 'νει ρευτοὺν ποιὸν θα πάρνε...

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

Άλφα, θέλω ν' αρχινήσω,
κόρη μου να σ' αγαπήσω.
Βήτα, βέβαια σου λέω
να σε πάρω θέλω.
Γάμα, γίνομαι κομμάτια
για τα δυό σου μαύρα μάτια.
Δέλτα, δε σου φανερώνω
της καρδούλας μου τον πόνο.
Έψιλον, εφηλό μου κυπαρίσσι,
που ριχνεὶς δροσιὰ στη βρύση.
Ζήτα, ζώνουν με τα φίδια,
γιὰ τὰ δυό σου μαύρα φρύδια.
Ήτα, Ήρα είναι τ' όνομά σου
και γλυκὸ το φίλημά σου.

Γ. Ν. ΜΑΚΡΗΣ

*

ΣΑΤΙΡΙΚΟ

Μια γριὰ μπαμπόγρια
κακοδαιμονόγρια
χαχαλάκια μάζωνε
λάχανα μαγείρευε.
Κι εκεὶ που τα μαγείρευε,
της ήρθε μια κακιὰ βουλὴ
για να πάει να παντρευτεί.
Μια κλωτσιὰ του τετζεριοὺ
κι άλλη μια του καπακιού.
Φάτε σκύλοι λάχανα
πείτε γάτες τα ζουμιὰ
εγὼ θα πάω για παντρειά!

Ν. ΣΚΟΥΡΤΙΑΣ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΘΕΛΕΙ ΔΟΥΛΕΙΑ

Με μεγάλη λύπη διαπιστώνουμε μια γενικότερη παθητικότητα στην ευρύτερη συμμετοχὴ των Καστελλιωτὼν για την σύνταξη της εφημερίδας μας.

Είναι κρίμα να διαθέτουμε τόσους επιστήμονες και πνευματικοὺς ανθρώπους, και να μην παρουσιάζονται μέσω των στηλών της ΔΙΚΗΣ τους εφημερίδας.

Η αλήθεια δεν είναι ευχάριστη, αλλὰ αν θέλουμε να είμαστε σωστοὶ και δίκαιοι πρέπει να την αντιμετωπίζουμε... Αν το μέσο αυτὸ έκφρασης των απανταχοὺ Καστελλιωτὼν έχει λόγο ὑπαρξης χρειάζεται τὴν έμπρακτη συμπαράσταση ΟΛΩΝ μας. Με ευχολόγια ἡ ρομαντικὲς εξάρσεις, που διαρκοὺν όσο τα πυροτεχνήματα, δεν είναι δυνατὸ να κινείται το ασήκωτο φορτίο του πιεστηρίου. Το μυαλὸ, η πένα αλλὰ και η χειρονακτικὴ εργασία στοιχειοθετοὺν τὸ φύλλο που κρατάτε στα χέρια σας.

Τα Καστελλιώτικα Νέα άντεξαν σε δύσκολες και επικίνδυνες περιόδους, περιφρουρώντας τὰ συμφέροντα του χωριοὺ και την ενότητά μας.

Το μέλλον είναι ελπιδοφόρο, αλλὰ μπορεὶ ν' αποβεὶ και μοιραίο ἀν δεν επωμισθούμε ΟΛΟΙ τις ευθύνες που μας αναλογούν.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ

☞ Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 1

που λίγο - πολὺ «εκπαιδεύονται» οι νέοι στον μηχανισμὸ των κομματικὼν διαδικασιὼν, έρχεται η ανώτερη και η ανώτατη εκπαίδευση ἡ το επάγγελμα.

Για τα ανώτερα ἡ τα ανώτατα εκπαιδευτικὰ ιδρύματα δεν χρειάζεται να περιγράψουμε τι συμβαίνει. Αρκεὶ μια βόλτα ακόμα και έξω από τα κτίρια, για να διαπιστώσουμε το βαθμὸ της «συλλογικότητας» στο μωσαϊκὸ των κομματικὼν γραπτὼν κειμένων, που καλύπτουν κάθε προσφερόμενη επιφάνεια.

Μέσα στους «ναοὺς της μόρφωσης» γίνεται συστηματικὴ και «επιστημονικὴ» η μύηση του νέου πολίτη. Με φανατισμὸ και πάθος διαχωρίζονται κατὰ την κομματική τους ταυτότητα οι φοιτητὲς και όταν τύχει κανεὶς να παρακολουθήσει συνελεύσεις τους, θα διαπιστώσει ότι εκεὶ δεν μιλοὺν τα άτομα ἡ τα επιχειρήματα, αλλὰ μόνον τα κόμματα! Δεν έχει σημασία το τι λέγεται, αλλὰ ποιος το λέει. Η ταυτότητα δηλ. του ατόμου είναι το κόμμα που εκφράζει... Τι κρίμα! Αντίστοιχα φαινόμενα ισχύουν και στους επαγγελματικοὺς χώρους. Εκεὶ πλέον δεν υπάρχει συνδικαλιστικὸς φορέας απαλλαγμένος κομματικὴς χροιάς. Τα συμφέροντα των εργαζομένων και οι διεκδικήσεις τους εξαρτώνται από τη... γραμμὴ του κόμματος, που θα «ζυμώσουν» οι πάσης φύσεως «εργατοπατέρες». Αστείο φαινόμενο, όταν αρχίζουν οι «διαπραγματεύσεις» για την κήρυξη απεργιών. Εὰν και εφ' όσον η κομματικὴ ηγεσία συμφωνήσει, τότε και μόνον τότε ξεχειλίζει η αγανάκτηση των εργαζομένων και χρησιμοποιείται το «ύστατο» μέσο, της απεργίας. Και τότε οι πολλοὶ, οι «απλοϊκοί», οι «ανένταχτοι» κομματικὰ τί κάνουν; Τίποτα, ποιὸς τους ρωτάει και ποιὸς τους ακούει. Αυτοὶ μονίμως ακολουθούν. Αυτοὶ δίνουν το μέγεθος σε κάθε απόφαση. Αυτοὶ αποτελοὺν τους συντριπτικοὺς αριθμοὺς που απεργούν. Αυτοὶ μονίμως «καπελώνονται» χωρὶς να θέλουν ἡ να μποροὺν να αντιδράσουν. Ο θεωρούμενος «απλοϊκὸς» πολίτης δεν έχει τον τηλεβόα του κόμματος και η φωνή του συνήθως χάνεται ἡ χαρακτηρίζεται απ' όλες τις πλευρὲς σαν «αιρετικὴ» ἡ «ύποπτη» και γι' αυτὸ μονίμως ακολουθεί.

Η κομματικὴ αυτὴ επιδημία, ἡ παθιασμένη εξαίρεση των παλιότερων ημερὼν επεκτείνεται σήμερα και στους διάφορους συλλόγους. Οι εκδηλώσεις, τα συνέδρια, οι κινητοποιήσεις, η επιβολὴ της πολιτιστικὴς αγωγὴς, με στόχο το πέρασμα των κομματικὼν απόψεων γίνεται μέρα με τη μέρα κανόνας.

Λυπηρὸ και πολὺ αμφίβολο στη μακροπρόθεσμη κοινωνικὴ διαμόρφωση, είναι το φαινόμενο της καθολικὴς κομματικοποίησης. Λυπηρὸ, διότι στερεὶ από τον πολίτη την ελευθερία του στην εκτίμηση των καταστάσεων που επικρατοὺν γύρω του, και αμφίβολο διότι η οποιαδήποτε στράτευση με την υποχρέωση της υπακοὴς που συνεπάγεται, στις βουλὲς του κόμματος, αδρανοποιεὶ την ευλυγισία κοινωνικοπολιτικὼν ανασχηματισμὼν που χρειάζεται η εξέλιξη της δημοκρατίας. Ένας πολίτης τυφλὸς και μουγκὸς, ούτε μπορεὶ να δεὶ το μέλλον, ούτε θα είναι σε θέση να προτείνει ἡ να φωνάξει όταν δει κάποιο κίνδυνο. Χωρὶς πραγματικὴ πολιτικὴ βούληση, αποθέτει την τύχη του εξ ολοκλήρου σε άλλους, που σκέφτονται και αποφ
ζουν γι' αυτόν.

Η κοινωνία είναι συλλογ
διαδικασία. Συλλογικότ
δεν μπορεὶ να υπάρξει χω
καθολικότητα. Ο διαχωρισ
κάτω από τις σημαίες των
μάτων βλάπτει τη συλλογι
τητα και σιγὰ - σιγὰ θ' απο
χνει τον κόσμο, μειώνον
την καθολικότητα.

Ας κρατήσουμε για τον ε
τό μας το δικαίωμα της κομ
τικὴς εκλογὴς και ας το
ξουμε την ώρα που εμπιστ
μαστε τις τύχες του τόπου
στους εκλεκτοὺς του λαού.
μην θεωρήσουμε, όμως, ο
γκαστικὰ τους εαυτούς
«βουλευτὲς» σε κάθε μας
δήλωση. Δεν βοηθάει ο
η συνεχὴς και μυωπικὴ ο
παράθεση παντοὺ και πά
Αρκεὶ το κοινοβούλιο, γι
ακούγονται τα κόμματα. Ε
οι άλλοι, οι «απλοϊκοὶ»
ρούμε να μαζευτούμε, να
τουργήσουμε συλλογικὰ
πράγματα που μας δένουν
ρὶς να φορέσουμε την άλ
την βήτα κομματικὴ στολή
σως το έργο του Όργ
«1985» να δίνει ένα μήν
και να προειδοποιεὶ για τ
ποτελέσματα που μπορε
φέρει μια υπερβολή.

Απλά, συλλογικά, πραγ
κὰ αδελφικὰ ας ενώσουμ
απόψεις μας, το μυαλό
μιὰς και ο καθένας μας
σημαντικὸ μπορεὶ να κρ
που ίσως είναι πολύτιμο
όλους μας. Ας αφήσουμε
θερους τους πομπούς μ
ακούγονται και ας διατηρ
με τους δέκτες μας ανοιχ
και ευαίσθητους σ' όλες
ανθρώπινες συχνότητες.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΤΣΟΥ

Κλαίνε τα μαύρα τα πουλιά, παρηγοριὰ δεν έχουν,
δεν κλαίνε για το ψήλωμα, δεν κλαίνε για τα χιόνια,
η κλεφτουριὰ τ' αρνήθηκε και ροβολάει στους κάμπους.
Η Γκιώνα λέει της Λιάκουρας κι η Λιάκουρα της Γκιώνας:
— Βουνό μ' που 'σαι ψηλότερο και πιο ψηλὰ αγναντεύεις,
που νάναι, τι να γίνηκαν οι κλέφτες οι Ανδρουτσαίοι;
Σαν που να ψένουν τα σφαχτά, να ρίχνουν στο σημάδι;
Σαν ποια βουνὰ στολίζουνε με τούρκικα κεφάλια;

— Τι να σου πω, μωρὲ βουνό, τι να σου πω βουνάκι
τη λεβεντια τη χαίρουνται οι ψωριασμένοι κάμποι.
Στους κάμπους ψένουν τα σφαχτὰ καὶ ρίχνουν στο σημάδι,
τους κάμπους τους στολίζουνε με τούρκικα κεφάλια.
Κ' η Λιάκουρα σαν τ' άκουσε βαριὰ της κακοφάνη,
«Βρε κάμπε αρρωστιάρηκε, βρε κάμπε μαραζιάρη,
τηράει ζερβά, τηράει δεξιά, τηράει κατὰ τὴ Σκάλα.
με τη δική μου λεβεντιὰ να στολιστεὶς γυρεύεις;
Για βγάλε τα στολίδια μου, δος μου τη λεβεντιά μου,
μη λιώσω ούλα τα χιόνια μου και θάλασσα σε κάμω».

(Δημοτικὸ)

☆ ★ ☆

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ 1821

Στον ιερὸ και ανεπανάληπτο Αγώνα του '21 πήραν μέρος αρκετοὶ Καστελλιώτες. Ιδιαίτερα, στην πολιορκία των Σαλώνων (Απρίλης 1821) παραβρέθηκαν και πολέμησαν οι έξὶς Καστελλιώτες αγωνιστές, που τα στοιχεία τους υπάρχουν στα χειρόγραφα Αρχεία Αγωνιστὼν του '21 (Εθνικὴ Βιβλιοθήκη):

Αναγνώστου Χαραλάμπης
Βέλλιος Κώστας (τραυματίστηκε)
Δρόσος Νίκος
Ιωάννου Κυριαζάκος
Κόλιας Γιώργος του Ιωάν.
Κολοκυθὰς Ηλίας
Κοτσίκης ἡ Κουτσίκης Γιάν.
Κυριαζὴς Γιάννης
Μακρὴς Νίκος
Νικολάου Στάθης
Παπαγεωργάκης Δημήτρης
Στοφόρος Κώστας
Χρίστου Θανάσης

Από το Χλωμὸ ήταν οι εξὶς:

Γεωργίου Παναγιώτης
Παπαθανασίου Δημήτρης
Σίμος ἡ Ματσάγκας Γιάννης
Τσακνιὰς Νίκος
Τσακνιὰς Χαραλάμπης

(Από το βιβλίο του Γ. Καψάλη, «Ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΕΣ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ», Άμφισσα 1973, σελ. 23, 27.).

Το Πνευματικὸ Κέντρο Καστελλίων.